

At omtale palæstinerne blot som flygtningen ville være en fordrøjning af historiske fakta, og enhver, der indlod sig på tanken om en palæstinensisk stat kun omfattende de områder, hvormed Israel i 1967 udvidede sit område, fjøede fornærmelse til uret. Det var den palæstinensiske revolutions mål at skabe en stat, hvor muhammedanere, kristne og jøder kunne leve sammen i fred. Heri lå løsningen, og den eneste løsning på UNRWAs krise og Mellemøstens problemer.

Debatten var hovedsagelig en ordveksling mellem på den ene side Israel, på den anden side de mere militante arabiske lande som Kuwait, Syrien og Irak.

Kuwait erklærede, at flygtningenes fattigdom kun var et symptom på deres flygtningestatus, og at deres problem blot var et led i det palæstinensiske folks problem, hvoraf alle andre problemer i området kunne afledes. Visse ting måtte slås fast: For det første opfyldte palæstinerne alle objektive og subjektive betingelser for at blive kaldt et folk. Et folk har visse umistelige rettigheder, hvoraf retten til selvbestemmelse står højest. Det internationale samfund havde da også gentagne gange anerkendt de naturlige rettigheder, som afledes af den kendsgerning, at palæstinerne er et folk, og som eksempler kunne nævnes folkeforbundspagtens artikel 22, som lå til grund for mandatordningen, og FN-pagtens artikel 80. Disse umistelige rettigheder var imidlertid blevet krænket, og Palæstinas befolkning var nu opdelt i tre grupper: Flygtningene, befolkningen i de besatte områder og endelig de arabere, som var forblevet i Israel. FN havde taget del i denne krænkelse. Konklusionen var, at det palæstinensiske folks rettigheder måtte genoprettes.

Israels række af svarindlæg på de arabiske angreb bestod i udredninger af den historiske ret for den jødiske statsdannelse i Israel og i henvisninger til den ubrudte arabiske aggressivitet siden Israel-statens oprettelse i 1948. Flertallet af den arabiske befolkning i Palæstina på tidspunktet for Israels uafhængighed var immigranter, som var kommet fra de tilstødende arabiske lande — hovedsagelig tiltrukket af beskæftigelsesmulighederne under 2. verdenskrig — i en folkevandring, som kunne måle sig med den jødiske. Arabiske nationalister på den

tid havde derfor ikke betragtet Palæstina som en særlig national eller politisk enhed, og så sent som i 1966 havde den syriske ambassadør overfor sikkerhedsrådet erklæret, at Syrien i enhver henseende betragtede Palæstina som en del af Syrien. Den megen tale om ønsket om oprettelse af en palæstinensisk stat var blot et dække over ønsket om at ødelægge Israel og udslette dets befolkning.

Man mente ikke, flygtningene ville få gavn af en politisk polemik og anbefalede, at de arabiske indlæg blev bedømt udfra, om de anbefalede en fredelig løsning, eller om de gik ind for en udvidelse af konflikten. Israel for sit vedkommende støttede sikkerhedsrådets resolution 242 (1967). I øvrigt havde Israel ifølge aftale med Jordan udstedt 21.000 tilladelser for flygtninge til at vende tilbage til vestbredden og Gaza, men kun 14.000 af disse var rent faktisk blevet benyttet.

III. Resolutionerne.

1. UNRWAs virksomhed.

Under afstemningerne i specialudvalget vedtoges først det norske resolutionsforslag om nedsættelse af en arbejdsgruppe til undersøgelse af UNRWAs finansieringsgrundlag med 85 stemmer for og ingen imod, medens 9 lande afstod (østlandene).

Resolutionen vedtoges i plenarforsamlingen den 7. december 1970 uden debat og med akklamation, (Res. 2656 (XXV)). Som medlemmer af arbejdsgruppen udpegede generalforsamlingens præsident følgende 9 lande: Frankrig, Ghana, Japan, Libanon, Norge, Trinidad og Tobago, Tyrkiet, Storbritannien og USA. Israel havde ingen indvendinger mod udvalget, efter at de arabiske lande havde udpeget Libanon som sin repræsentant.

Arbejdsgruppen koncentrerede sig i første række om likviditetskrisen og udskød finansieringsproblemet mere langsigtede aspekter til senere behandling. Gruppens interimsrapport, som forelagdes plenarforsamlingen den 15. december 1970 indeholdt forslag til afhjælpning af den umiddelbare likviditetskrise, hovedsagelig ved frivillige bidrag fra statslig og privat side. Plenarforsamlingen vedtog med akklamation gruppens resolutionsforslag, som støtter grup-